

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca:	SSA Bogumiła Metecka-Draus (spr.)
Sędziowie:	SA Janusz Jaromin SA Stanisław Kucharczyk
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Apelacyjnej Janiny Rzepińskiej

po rozpoznaniu w sprawie **D. Ś.**

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 14 kwietnia 2014 r., sygn. akt III K 39/14

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

postanawia:

I. na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy;

II. na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2009 r., Nr 146, poz. 1188 ze zm.) w zw. z § 2 ust. 3 i § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 r. poz. 461) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 147 (stu czterdziestu siedmiu) złotych i 60 (sześćdziesięciu) groszy w tym podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu D. Ś. z urzędu.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie umorzył postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kar wymierzonych wyrokami Sądu Okręgowego w Szczecinie (sygn. akt III K 209/12) i Sądu Rejonowego w Gryfinie (sygn. akt VI K 247/11). W uzasadnieniu wskazał, że kary wymierzone wymienionymi wyrokami nie mogą zostać połączone wyrokiem łącznym, bowiem przestępstwa, za które kary te wymierzono nie pozostają w zbiegu realnym. Wyrok Sądu Rejonowego w Gryfinie został wydany 17 lutego 2012 r., zaś przestępstwa opisanego w wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie skazany dopuścił się w dniu 27 marca 2012 r., a więc już po wydaniu pierwszego z wymienionych wyroków. Wobec powyższego zasadne było umorzenie postępowania w oparciu o art. 572 k.p.k.

Obrońca skazanego zażaleniem zaskarżył całe powyższe postanowienie

i zarzucił mu:

„1) obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 85 Kodeksu karnego poprzez przyjęcie, że nie zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego, w sytuacji, gdy wyroki objęte wnioskiem skazanego dają podstawy do wydania wyroku łącznego;

2) obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 572 Kodeksu postępowania karnego poprzez ustalenie braku podstaw do wydania wyroku łącznego i umorzenie postępowania;”

Podnosząc powyższe, obrońca wniósł o „uchylenie zaskarżonego postanowienia w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania”.

Pismem z dnia 28 kwietnia 2014 r. skazany poprosił o złączenie jego kar na zasadzie pełnej absorpcji, tak by, w sumie miał do odbycia 5 lat pozbawienia wolności. Dzięki temu, będzie on mógł się ubiegać szybciej o warunkowe zwolnienie. Ponadto, obiecał, że nie popełni już ponownie przestępstwa.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesione zażalenie jest oczywiście bezzasadne i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie.

Wydanie wyroku łącznego jest możliwe jeśli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów. Zgodnie z art. 85 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

W przedmiotowej sprawie, w dniu 17 lutego 2012 r. D. Ś. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Gryfinie (sygn. akt VI K 247/11). Następnie w dniu 27 marca 2012 roku, popełnił przestępstwo za które został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie (sygn. akt III K 209/12). Tym samym nie została spełniona przesłanka z art. 85 k.k., aby sprawca popełnił przestępstwo, zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zakwestionowania stanowiska Sądu pierwszej instancji i utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

Wysokość zasądzzonego na rzecz obrońcy wynagrodzenia za czynności wykonane z urzędu uzasadnia art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo

o adwokaturze (Dz. U. z 2009 r., Nr 146, poz. 1188 ze zm.) oraz § 14 ust. 5 w zw. z § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).